

paa et Dampfærgeshavn, saa maa Grunden dertil være den, at man smiger sig med, at man fra Sverige kan overbænge os med industrielle Produkter i forskjellige Retning. Jølelserne i saa Henseende ere gjensidige, og hvis man mener, at man i Sverige er mere velvillig stemt overfor den internationale Samfærdsel, saa tror jeg rigtig nok, at man der har det Haab, at man vil kunne forhindre os i at sende Været til Sverige; men venten ikke desto mindre, at vi skulle være godmodige nok til at modtage Tilførsel fra Sverige.

Saa nu kommer jeg til, at omtale de forskjellige Kommuners Havneforhold. Det har den høitærede Indenrigsminister ment, at Kjøbenhavns Havneforhold ikke være offentliggjorte i de offentlige Forskjellige i saa Henseende fra de mindre Kommuners, men det er ganske sikkert en Misforstaaelse. Det kan være, at det i Prinsippet kan stilles op som om, det var Tilfødsel, men i Virkeligheden ere Forholdene ganske forskjellige, thi de mindre Kommuner paa Landet bestyres Havnebæsenet i Reglen af Byraadet, og Byraadens Forhandlinger ere offentlige. Byraadet er en stor Forsamling, hvis Medlemmer alle kjende Havnens Krav mere eller mindre. I Kjøbenhavn ere Havneraadets Forhandlinger hemmelige. Havneraadet bestaar ikkun af sex indirekte valgte Medlemmer, og Havneraadet har i Virkeligheden en langt mindre Indflydelse paa Havneforholdene end Kommuneraadet i Kommunerne. Hvis man vilde skrive til, at stille Kjøbenhavn ganske analogt med Kommunerne, altsaa lade Kommunalbestyrelsen bestyre Havneforholdene, skulde jeg ikke indvende det Ringeste derimod. Det jeg særlig indvender mod Bestyrelsen, er, at den graver, arbejder i Mørke og ikke kommer frem for Dagens Lyg. Den cærede Minister mente, at den Strid og Spektakel som man skulde tro, der var mellem Kjøbenhavns Havneraad og Ministeren, skyldtes mig, men det er en Mistkjendelse af Forholdet, thi det er ikke rigtigt, at jeg altid eller næsten altid har disjuncteret, og det er heller ikke rigtigt, at det er mig, som alene har staaet paa den Side lige overfor Havneraadets øvrige Medlemmer. Der findes nemlig foruden Formanden 8 Medlemmer, til sammen 9, i Reglen er det 2, der gaa sammen mod de øvrige. At jeg er dem ene, skal jeg villig indrømme. Men det er jeg intet forfert Billede, man faar af Forholdet, naar man vil skjelne mellem Opfattelserne i Havneraadet paa Basis af de Stenmegvændes Tal. Men, man maa sondre mellem Meningerne paa Basis af de Vedkomendes Stilling, og Stillingen er da den, at de 2 Medlemmer ere ydende, de øv-

rige Medlemmer nydende Medlemmer, forsaavidt Havnen angaar. De 2 Medlemmer ere selv i en saadan Stilling, at de i hele deres Liv have betalt Afgift til Havnen, de andre Medlemmer ere saaledes stillede, at de aldrig have betalt en Øre til Havnen. Det er det, der er Basis for Meningsforskjellen i Havneraadet, og det er ikke det, at jeg særlig skulde have lyst til at gjøre Spektakler eller uppe Strid med Indenrigsministeriet. Den høitærede Indenrigsminister kjender jo kun Havneraadets Forhandlinger paa anden Haand, saa det er ikke saa underligt, at hans Udtalelser om, hvad der passerer der, i det Hele ere forferte, men det ere de — jeg skal ikke komme altfor dybt ind derpaa, thi det vilde spille det høje Things Tid, altfor meget. Naar den høitærede Minister saaledes siger, at jeg har modsat mig forskjellige Udbudninger, saa er det ogsaa en Misforstaaelse. Kun i et eneste Tilfælde har jeg modsat mig en Udbudelse, der skulde koste heelt 1/2 Million Kr., og i Færvær af hvilken Havnekapitainen ikke kunde anføre noget som helst andet, end at der var et Skib, som en Gang havde staaet i Tommer dybere end den Dybde, som fandtes i Kjøbenhavns Havn, et Skib, som sandsynligvis aldrig nogen sinde tiere vilde komme til at stikke saa dybt, og selv om det Skib skulde være forhindret i at løbe ind med fuld Last i Havnen, vilde det dog kun ske en enkelt Gang, og det vilde uden Vanskelighed kunne lettes for en Udgift af 50 eller 100 Kr. For altsaa at gjøre det muligt for det Skib at løbe ind i Havnen, foreslog Havnekapitainen en Udgift af vist kun 450,000 Kr. Det modsatte jeg mig, thi jeg troede, det var en uforparlig Anvendelse af Havnens Midler, men jeg blev overstemt, uagtet Havnekapitainen ikke havde Andet at anføre til Støtte for sin Mening, end at han maatte være af en anden Mening, end det cærede Medlem — det var mig. Jeg havde dokumenteret, forsaavidt noget Saadant overhovedet kan dokumenteres, at den Dybde, der var, var fuldkommen tilstrækkelig for Alt, hvad der kunde komme ind i Havnen.

Formanden: Det cærede Medlem antydede selv, at han vilde være forsigtig med at komme for langt ind paa dette Emne, og det er jo ogsaa aabenbart det Rigtige, især naar Talest bliver om andre Medlemmer i Havneraadet og deres Optræden paa Punkter, der ikke staa i umiddelbar Forbindelse med nærværende Sag. Jeg beder derfor det cærede Medlem om at blive ved sin egen Bestemmelse og holde sig indenfor denne snævrere Grændse.